

сестри по-голѣми отъ него, та и тѣ помагали на родителитѣ си. Въ Тулчанскитѣ села имало църковни училища. Въ едно отъ тия училища Стефанъ постѣпилъ и се научилъ на четмо, писмо и църковно пѣние. По онова време въ Тулчанскитѣ села, както и по другитѣ села въ цѣла Добруджа, живѣли и развѣждали голѣми стада много българи, преселени отъ Елховско, Ямболско, Сливенско, Котленско и другаде. Овчарчетата били будни и развити момци. Покрай сухия хлѣбъ въ торбитѣ си тѣ носѣли книжки за прочитъ. Затова добруджанскитѣ овчарчета били твърде начетени и развити младежи.

Къмъ 1852 год. Стефановитѣ родители напустнали селото и се заселили въ гр. Тулча. Въ града бащата се заловилъ за свободенъ занаятъ и добилъ срѣдства, съ които оженилъ дъщеритѣ си. Стефанъ постѣпилъ въ градското българско класно училище и започналъ да учи разни предмети на три езика: български, гръцки и турски. Презъ 1855 година Стефанъ вече билъ 15 годишенъ юноша и се отличавалъ съ голѣма сръчностъ и пѣргавина. Зетъ му държалъ бакалско-кръчмарски дюкянъ. Ималъ нужда отъ помощникъ, та повикалъ Стефана да му помага въ бакалницата.

ПЪРВИТѢ ПРОЯВИ НА СТЕФАНА.

Въ бакалницата на зетя си Стефанъ се запозналъ съ много и разни люде, чиито разговори, разкази и пѣсни той внимателно подслушвалъ. Разказитѣ на българи и турци за юнашки подвизи, както и пѣснитѣ отъ жени и мже за хайдутѣ и смѣли войводи, силно завладявали Стефановото сърдце.

Стефанъ въ бакалницата и кръчмарницата на зетя си работилъ редовно и отлично, но и добре се хранѣлъ. Затова израсълъ здравъ, хубавецъ и пѣргавъ младежъ съ чувствително сърдце и бистъръ умъ. Презъ онѣзи времена най-голѣмитѣ радости и забави въ празд-